

Gerda Arnti

Det kvinnliga könet är ett mycket bra kön, det kan jag intyga, av egen erfarenhet. Det är också uppskattat av många, fullt av goda egenskaper som det är. Passar inte den ena förmågan, så passar den andra. Könet har också många representanter som anser att just de, ensamma, är bättre skickade att sköta allt, också världens affärer — bättre än de som haft oturen, eller den dåliga smaken kanske, att födas som mankön. Teoretiskt sett kan jag hålla med, jag kan hålla med om nästan allt, teoretiskt sett, men rent praktiskt så finns där i detta fall en hake.

Våra vänner djuren

För gårdens två tackor, mycket rara flickor, har denna skillnad mellan teori och praktik blivit mycket uppenbar i höst. De har levt ett bra och skönt liv här i hagen hela sommaren. Jag har haft många samtal med dem, men inte vid något tillfälle har jag hört klagomål, och inte heller har jag i deras ögon kunnat se den där, kanske fåraktiga, blicken som kunnat tolkas som längtan efter det som är bortom allt förnuft, i deras fall en bagge. De har ätit och sovit och lagt på hullet och mina kvinnliga kramar har verkat vara nog. Fast kanske ändå? Har inte deras bräkanden ibland haft en vekare ton? Som om något svår-förståeligt hade rört vid deras innersta när de hört en mörk röst över vattnet: basrösten från grannens bagge.

Nu har de i alla fall tagit steget över från teori till praktik. De är kärleksinackorderade på andra sidan viken i den vita baggens harem, och dit går jag och hälsar på de utlokaliserade.

Vänner är alltid roligt att ha, och särskilt vänner som bräker av fröjd när de hör mig. Jag föreställer mig att de får en extra status bland de andra genom att de får besök så pass ofta, och att besöket har med sig godsaker som också räcker till några av de andra damerna i haremet. Äpplena har strykande, för att inte säga bitande åtgång, för handen har sina märken, och att ha handflatan full av brödbitar och känna en nos i handen, det gläder givaren i samma grad som mottagaren. När jag sen går därifrån hör jag deras röster länge.

Jag går hem förbi lagårn som vaktas av tre hundar, två gamla tikar och en valp. Och när jag ser hur valpen leker och skojar, med sig själv, med tanterna och med mig, då tänker jag att vad synd det är att vi slutar upp med att leka när vi har lämnat valpstadiet. De äldre hundarna tycks vara helt uppfyllda av plikten, plikten att vakta, tiden räcker inte till för skoj. Plikten framför allt, kanske är det bra, men tråkigt är det. — Ska jag kanske skutta hela vägen hem?

I landsvägsdiket ligger en död hare. Lätt översnöad är den, svår att se, men jag ser den, ser det vidöppna stora ögat. Det är en bil som kört på den, bogen är avskavd och litet blodig. Det där öppna ögat som inget längre ser står jag länge och ser på. Och tänker på broschyrerna som jag fick med posten, om plågsamma djurförsök. Där fanns bilder av ett öga på en levande kanin, men det är tveksamt om det ögat ändå kunde se. Ögat hade utsatts för ett irritationstest i syfte att undersöka om hudkrämer, eller var det ögonmascara, skulle irritera oss. Det kvinnliga ögat blir intressantare, vackrare — det ska hon tacka kaninen för.

Jag slår upp ordet Etik när jag kommer hem. Där står mycket, men först står detta: Etik behandlar i första rummet frågan, vilken måttstock vi använder för att avgöra, om en handling är god eller dålig. Nära till hands ligger det svaret, att en god handling är den, som främjar vår egen (eller andras) lycka.

Kanske får jag en extra kyss och blir lycklig tack vare djurtestad ögonlocksfärg, men det är våra vänner djuren som betalar.